

EL VELL QUI FA FLORIR ELS ARBRES MORTS

(HANASAKI JIJI)

Una vegada, en el temps antic, vivia una feliç parella de vellets, qual únic consol era un gosset molt bufó.

Un dia els dos vells es van parar a cavar en un lloc on el gosset havia gratat, i després d'una estona cavant van trobar una gran quantitat d'or.

Al costat dels vellets, vivia un matrimoni molt dolent que, sabent la bona fortuna dels seus veïns, van voler fer el mateix i els hi van demanar el gosset. Els vellets no van tenir cap problema en deixar-lis al gosset, però aquest de cap manera va voler gratar la terra per a ells, fins que els dolents veïns li van forçar. Després de cavar i cavar de valent durant hores, sols hi van trobar porqueria. Alló els va omplir de ràbia, tanta rabia que van matar al pobre gosset i en acabat el van enterrar al peu d'un avet a la vora del camí.

Els vellets que tant s'estimaven al seu gosset, es van posar molt tristos al saber que el seu gosset havia desaparegut. Però van continuar fent la seva vida tranquil·la i humil.

L'avet sota el que estava enterrat el gosset va començar a créixer d'una manera considerable, fins que un dia, el bon vellet va decidir serrar-lo per a fer-se un nou morter de gra. Havia estat un any terrible de collita i tot el poble anava escanyat. Quina va ser la seva sorpresa quan va acabar de fer el nou morter, que cada vegada que hi posava ordi o qualsevol altre gra, en moldre-ho, el gra anava augmentant en quantitat fins que vessava fins i tot del morter, donant-hi molt més del que hi havia posat inicialment.

Els amables vellets van poder així ajudar a tots els veïns del poble que ho van necessitar, donant-lis més farina sempre que el gra que els hi portaven per moldre.

Llavors, el veï envejós i gelós dels vellets, els hi va demanar que li deixessin el morter. De nou, els bon vellets, no van tenir cap problema en deixar-li el morter al seus veïns. Però En quant el veï el va portar a casa seva i va voler fer-lo servir, el morter va caure a trossos, tot rosegat per corcs. El veï, de nou va encendrés de la ràbia, va agafar tots els trossos, els va portar a fora de casa dels vellets i els va cremar, tot dient-lis als bons vellets que li havien donat ple de corcs.

Quan va acabar de cremar el gran morter de gra, el bon vell va arrebregar les cendres i va pensar, la collita no ha anat gens bé aquest any, aprofitaré les cendres com a fertilitzant.

De nou, el bon vell va tenir una gran sorpresa en veure que, després de tirar una part de les cendres sobre al arbres i camps morts aquests van tornar a florir d'una manera espectacular. Així, el vell va poder de nou ajudar al poble, tot fertilitzant les terres amb les cendres d'aquell morter que havia fet amb aquell avet.

El príncep de la contrada, en enterar-se d'això, va fer comparèixer els amables i bons vellets i els hi va donar or, plata i peces de seda de gran valor en grans quantitats. I aquell vellet, mai més va ser conegut sinó amb el nom d'El vell qui fa florir els arbres morts.

Però de nou, al veï gelós li va tornar a corroir l'enveja i va voler provar davant el príncep que ell també podia fer florir els arbres morts. Va afanyar-se a agafar un grapat de cendra del vellet per tirar-ho davant el príncep. Malauradament, en comptes de fer créixer les flors dels arbres, el príncep va rebre tota la cendra als ulls. Aquest, el va fer omplir de cops pels seus guàrdies i criats, i el veï gelós i envejós va escapar-se amb gran pena, el cap esbadellat i tot cobert de sang.

La seva dona l'esperava a casa amb impaciència i, veient-lo venir de lluny, va pensar: «El meu marit ha sigut recompensat, car el veig venir tot vestit de porpra». Però mentre ella s'il·lusionava i el seu marit s'anava acostant, es va convencer, a la fi, que els vestits de porpra no eren sinó, vestit tacats de sang.

El vell dolent va arribar a casa com va poder, es va posar al llit, i al cap de poc va morir.”